

Lehet-e
happy end?

JUST FOR FINS

Hableányok, ne sírjatok!

TERA LYNN CHILDS

fine
selection

TERA LYNN CHILDS

JUST FOR FINS
Hableányok, ne sírjatok!

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

*Apukámnak
a szó nem elég,
de ennyi maradt
Donald J. Childs
1943–2011*

MI AZ, HOGY NEM TUDOD, hogyan kell használni a királyi pecsétet?

Dühösen méregetem Dosiniát a konyhaasztal felett. Szokásához híven unott képet vág, szájfénytől csillogó ajkát rosszallóan csücsöríti. Ha nem lenne egy halom hínárpapír és néhány vízálló kalmártintával teli üvegce közöttünk, engednék a kísértésnek, hogy átugorjam az asztalt és megfojtsam.

Ráadásul Brodyt, aki szó szerint rátapad az unokatestvéremre – amilyen szorosan Rachel néni konyhaasztala mellett ez lehetséges –, ugyanúgy beterítené a sűrű folyadék. Abban is biztos vagyok, hogy Prithi, a szőrös kis áruló már régen odakucorodott Dosinia lábához. Mindketten ártatlan szemlélői a családi perpatvarnak.

Így aztán tettek helyett csak morgok:

– *Tudom*, hogy kell. Csak kijöttem a gyakorlatból.

Nyilván fogalmam sincs, mit művelek. Még sohasem hívtam meg királyokat és királynőket tanácsülésre. Sőt, a szülinapi bulikat

leszámítva semmiféle meghívót nem küldtem senkinek, azokon meg többnyire buborék- és tengericsikó-minta volt, nem királyi pecsét.

Ehhez én sohasem fogok hozzászokni.

Két nappal ezelőtt betöltöttem a tizennyolcadik évemet, és azóta hivatalosan is én vagyok Thalasszinia trónörököse, ami azt jelenti, hogy minden leveletem – legalábbis ami a víz alatti levelezésemet, illeti – el kell látnom a királyi pecsétemmel. Az enyém pont úgy néz ki, mint apáé, csak nem az áll rajta, hogy KÜRTCSIGA, THALASSZINIA KIRÁLYA, hanem az, hogy VÍZILILIOM KORONAHERCEGNŐ.

Minden egyes alkalommal, amikor rányomom a pecsétet egy hírnárpapírra, büszkén elmosolyodom. Ha belegondolok, hogy majd nem feladtam mindezt... Quince-re sandítok, aki éppen beleszagol az egyik sötétkék kalmártintával teli üvegcsébe. A nyelvembe harapok, nehogy elröhögjem magam, amikor undorodva hátrahököl.

Biztosan érzi, hogy figyelem, mert rám pillant. Amikor észreveszi, hogy őt nézem, mogorva tekintete egy farkcsapásnyi idő alatt perzselővé válik. Rám kacsint, én pedig elvörösödöm, az arcom égni kezd. Ha nem lennének itt a barátaink és a család, valószínűleg megkérdeznék:

– Tetszik a látvány, hercegnő?

Hát ja, bőven megért volna minden áldozatot. De azért örülök, hogy megtarthattam őt is, és a rangomat is.

– Egy ilyen hivatalos állami meghívón – szólal meg Dosinia, beleszólva az áhítatba – a levél *aljára* kell ütni a pecsétet. Nem a te tejére.

– Te... – Már éppen vitába bonyolódna velem, amikor felötlik bennem a királyi házitanító régen elfeledett mondása. Mielőtt átköltöztem volna a szárazföldre, hogy Rachel nénivel éljek, vettem néhány órát királyi protokollból. Hogyan kell belépni a bálterembe. Mit kell

felvenni egy állami temetésre. És bármennyire fájdalmas az emlékezés, azt is megtanultam egyszer, hová kell tenni a pecsétet a hivatalos leveleken.

Ez persze nem jelenti azt, hogy Doe-nak igaza van. Ilyet *sohasem* ismernék be szívesen.

Nem adom meg neki az elégtételt – és a lehetőséget, hogy azt mondhassa: én előre megmondtam –, inkább kifújom a levegőt, fogom a rosszul lepecsételt hínárpapírlapokat, és a hátam mögé hajítom őket.

– Ez akkora gáz? – kérdezi Shannen.

Ő a legjobb emberbarátom, bizonyítottan zseni, aki szívesen kiségit, amikor szükségem van valamire – bármire –, de a sellővilági etikett terén bőven van lemaradása. Nem tudja, hogy egy rossz helyre nyomott pecsét eldöntheti egy meghívó sorsát: vagy az uralkodó asztalára kerül, vagy a legközelebbi szemeteskukában landol.

– Aha – sóhajtom lemondóan. – Igazából az.

Az asztal túloldalán Doe kihúzza magát. Szinte hallom a kárörvendő gondolatait. Az asztallapra szegezem a tekintetemet, magam elé húzok egy újabb halom hínárpapírt, és kezdem előlről a pecsételést, oda se bagózva az unokatesómra. Ha nem akarja, hogy hozzávágjak egy kalmártintás üveget, jobb, ha befogja a csalilesőjét.

– Na ugye, megmondtam, hogy majd én segíték – kezd bele mégis. – Pont annyi protokollórát vettem, mint te. Illetve többet, mert te megléptél.

Prithi egyetértően nyávog.

Lassan a bűzös, sötétkék kalmártinta felé csúsztatom az ujjaimat.

Brody nem engedi el Doe kezét, miközben a székét néhány centiméterrel odébb húzza a tűzvonaltól.

– Ki kér limonádét? – áll fel Rachel néni az asztaltól. – Mindenki? Lily?

Mindenki igent mond, én meg felkapom a fejem a szemrehányó hangra, és egy hasonlóan szemrehányó tekintettel találok szemben magam. A homlokát ráncolja, nagy szemeket meresztve pillant a kalmártintás üvegre, majd a kezemre, aztán megint az arcomra. Lebuktam.

Elengedem az üveget.

– Igen – mondom, és üres kezemre esik a pillantásom. – Én is kérek.

– Pompás.

Kalmártintafoltos ujjaimat bámulom, guppi koromban is pont így néztek ki, amikor a tengeriuborka-pennámmal tanultam a sorokat róni a hínárpapírtekercekre. Normális esetben előtöltött tollat használnék, de a hivatalos levelezés egy jóval szertartásosabb kalligráfiát kíván.

Foltos ujjam a legékesebb bizonyítéka annak, hogy ideje lenne változtatni ezen a törvényen.

– Nyugi, hercegnő – mondja Quince, és a kezem fölött átnyúlva elveszi a hínárpapírköteget és a királyi pecsétet. – Shannen és én pecsételünk. Te meg csak írszál.

Hálásan rámosolygok.

– Az szuper lesz – mondom. A hínárpapírlap alján középre bökök.
– Ide kell pecsételni.

Shannen bólint.

– Értettem.

Fogja a kalmártintával átitatott szivacsot, a pecsétet *belecuppantja*, majd pontosan oda nyomja, ahová mutattam. Shannen a leggondosabb ember, akit ismerek. Nála precízebben senki sem pecsételhetne hivatalos iratokat.

Rachel néni egy limonádéspoharakkal megrakott tálcával tér vissza az asztalhoz. Mindannyiunk elé letesz egyet, biztonságos távolságban a hínárpapírtól.

Felemelem a poharat és iszom egy kortyot, várom, hogy a frissen odanyomott királyi pecsét megszáradjon, így nem kenem el a tintát a hínárpapíron, amikor megfogalmazom a meghívó szövegét.

Amikor Tellin és én beszélgettünk a születésnapomon – azelőtt és azután is, hogy létrehoztuk a névleges köteléket, ami miatt megtarthattam a koronámat és Quince-t is –, arra jutottunk, hogy haldokló birodalmát úgy tudjuk megmenteni, ha összehívunk egy tanácsülést a többi király és királynő részvételével.

Az óceánok felmelegedése és a korallfehéredés katasztrofális következményekkel jár Acroporában. Annyira elfajultak a dolgok, hogy Tellin majdnem belekényszerített egy kötelékbe, mert azt hitte, az erősebb szövetség Thalassziniával megmentheti őket. Amikor elmagyarázta, miről van szó, képtelen voltam elúszni tőle. Létrehoztam a köteléket vele, hogy megőrizzem a rangomat és megkapjam a lehetőséget, hogy egy királyi tanácsülésen kérjek hivatalosan segítséget.

Tellin apja büszkeségből túl sokáig halogatta a segítségkérést. Most viszont gyorsan kell cselekednünk.

A szülinapi bálom után Tellin visszatért a birodalmába, hogy megossza a hírt a barátnőjével, és belefogjon az előkészületekbe. Ezen a hétvégén, a tanácsülésen fogunk találkozni Thalassziniában. Ha minden a tervek szerint alakul, mire a tanácskozásnak vége, minden jelenlevő uralkodó javakat és más támogatást ajánl Acroporának.

Amikor az első hínárpapírlapon megszárad a pecsét, az üresen tátongó halványkék részre nézek, és elkap az ideg. Tudom, hogy meg kell tennem, és tudom, hogy trónörökösként a kötelezettségeim száma csak nőni fog. De akkor is, maga az elgondolás, hogy a Nyugat-Atlanti-óceán leghatalmasabb sellőinek megjelenését kérem – ráadásul ilyen rövid határidővel –, nem kicsit ijesztő számomra.

Belemártom a pennát a kalmártintába, a lap fölé emelem, és ugyanazt a tétovaságot érzem, mint két nappal ezelőtt, amikor a rangomról való lemondónyilatkozatot kellett aláírnom. Az a tétovázás erősített meg abban, hogy nem bújhatok ki a kötelességeim alól. Akkor sem ment, és most sem.

A pennát a papírhoz érintem és írni kezdek.

Alig írok néhány szót, amikor Dosinia megszólal:

– Rosszul írtad azt, hogy „kívántatik”.

– Tessék? – mordulok fel.

Nem lehet igaza. Az asztal másik oldalán ül, fejfelé olvas, tehát...

Kívántatitik.

A kardhal döfje meg!

Miaú!

Már a macska is tudja, hogy eltévesztettem. Összegyűröm a hínárpapírt, és a hátam mögött egyre nagyobb halomban gyűlő elcsesztett meghívók közé hajítom.

Ingerült sóhajjal – lehet, hogy nyögéssel, ki tudja már – az asztalra koppantom a fejemet. Megcsörrennek a poharak, de kit érdekel? Miért olyan nehéz ez? Miért szúrok el egy ilyen egyszerű, ugyanakkor nagyon fontos dolgot?

Talán le kellett *volna* mondanom a rangomról. Thalasszinia jobban járna.

– Izé... Lily...

Minden porcikám megfeszül. Quince csak nagyon komoly helyzetekben használja az igazi nevemet, például amikor azt mondja, hogy szeret, vagy amikor közli, hogy túl jó vagyok Brodyhoz. Vagy amikor – és csak tippelek – egy felborult kalmártintás üveg tartalma végigfolyik az asztalon.

– A hajam is olyan, igaz? – kérdezem, és fel sem emelem a fejemet.
– Aha, az egészet... – Brody felmordul, de valami, talán egy könnyök a bordái között, megakasztja.

– Nagyon szép vagy kéken – jegyzi meg Quince.

– Nagyon... sellős – teszi hozzá Shannen.

– Hozok egy törülközőt – ajánlkozik Rachel néni.

Másodpercekkel később valami a hajamra simul. Rachel néni egyik kezével a törülközőt tartja, a másikkal engem húz fel. Az asztalnál ülök – Doe, Brody, Shannen és Quince – úgy néznek rám, mint ha kivert kisguppy lennék. Ettől még rosszabbul érzem magam.

– Miért nem fürdesz meg? – javasolja Rachel néni. – Attól majd jobban érzed magad.

És a víz a tintát is kiveszi a hajamból. Ezt már nem mondja ki hangosan, de tudom, hogy gondolja.

Tehetetlenül bámulom a felfordulást az asztalon.

– De még be kell fejeznem a meghívókat – erősködöm. – Ma este el kell küldenünk őket, különben a meghívottaknak nem lesz idejük megszervezni az utazást a hétvégére.

– Befejezzük a pecsételést – ajánlkozik Shannen.

Quince bólogat.

A fejemet csóválom. Az csak az egyik rész.

– Én is segítek – mondja Dosinia fájdalmas sóhajjal, és kibújik neonrózsaszín kardigánjából. – Megírom a meghívókat.

Maga elé húzza a lepecsételt hínárpapírlapokat és egy másik, még bontatlan – nem kiöntött – kalmártintás üveget.

Prithi nyújtózkodni kezd, és orrocskáját a kardigánba dörgöli.

A legszívesebben rákiabálnék Doe-ra. Mióta vállal – még ha vonakodva is – önkéntes feladatot azon kívül, hogy bármikor szívesen kritizálja mások munkáját?

Amikor a felfordulásra és a nagy tintapacára nézek Rachel néni hófehér asztalán, arra gondolok, hogy talán mégis az a legjobb, ha szünetet tartok. Ha Doe tényleg segít, szuper. De ha nem, akkor is tiszta, nyugodt – és frissen mosott – fejjel foghatok neki a dolognak újra.

– Rendben – mondom, és felállok. – Gyors leszek!

Mindenki bólogat, és munkához lát. Shannen pecsételi a hínárpapírlapokat, Quince pedig sorba rakja őket Doe előtt. Rachel néni feltakarítja a kiömlött tintát.

Doe karcos pennája elegáns írással, jól olvasható betűkkel tölti meg az előtte fekvő lapot.

Az ajtóból még visszafordulok, és látom, hogy Brody az elkészült meghívót a pultra teríti, ahol biztonságban megszáradhat.

– Köszönöm srácok – mondom, és tudom, hogy egy fürdő és a segítségük elég lesz ahhoz, hogy minden jóra forduljon. Legalábbis remélem.

A FÜRDŐVÍZ FORRÓN GŐZÖLÖG, amikor belépek a kádba. Belecsusszanok, kinyújtom a lábamat magam előtt, és felsóhajtok, amikor a testem átadja magát a víz jótékony, nyugtató hatásának. A hajamat gondosan feltűzöm, nehogy a kalmártinta elszínezza a vizet, mert még a végén a bőröm is kék lesz.

Egy másodpercre lehunyom a szemem, az átváltozásra összpontosítok, amikor az emberbőr varázslatosan sellőpikkelyé alakul.

– De jó – mosolyodom el. Pontosan erre van szükségem: kilépni kicsit a világból, hogy rendezhessem a gondolataimat.

Mondjuk akkor valószínűleg tovább kellene áztatnom magam, mint amennyi időm van.

Tegnap reggel tértem vissza Seaview-ba, és Acropora problémái azóta sem mennek ki a fejemből. Tellin elmondása szerint nagyon rosszul állnak a dolgok arrafelé. A népe éhezik, a környezet pusztul, és egyre többen hagyják el a királyságot egy jobb élet reményében, és a szárazföldön vagy a szomszédos királyságok egyikében próbálnak

boldogulni. Apu is megerősítette, hogy Thalassziniába is megnőtt a bevándorlás mértéke, bár az okát nem tudta megmondani.

Most már tudjuk, hogy miért.

A fejemet csóválva egy kicsit lejjebb csusszanok a vízbe.

Hogyan történhetett meg mindez a velünk határos királyságban anélkül, hogy észrevettük volna? Szomorú dolog ez, és kicsit ijesztő is.

Ezért szeretném összehívni a tanácsot és bevonni a többi uralkodót is. A Nyugat-Atlanti-óceánban mindenkinek tudnia kell, mi történik a fajtánkkal. Sokat ront a helyzeten, hogy Tellin apja, Gadus király túl sokáig titkolta a helyzetét. Hagyta, hogy a büszkesége kárt okozzon a népének, ilyet pedig egy uralkodó nem csinálhat.

– De – gyözködöm magam – minden rendbe jön a tanácsülés után.

Tellin és én közösen fellépve előadjuk a kérésünket, a királyságok pedig segíteni fognak. Mert a sellőknél ez a szokás.

Lehunyt szemmel, a kád oldalának dőlve lazulok. Kell még egy kis idő a vízben. Csak egy perc, és kiszállok. Aztán befejezem a meghívókat, és a hírnöksirállyal kiküldöm őket a Nyugat-Atlanti-óceán minden királyi palotájába. Azután már csak azt kell kitalálni, mit mondjunk, és várni a felajánlásokat.

Miaú!

A szívem nekilódul, én meg felülök a kádban. A víz átcsap a kád szélé fölött, eláztatja a fehér padlócsempét.

Miaú, miaú, miaú!

– Prithi – morgom az ajtó felé fordulva, ahol Rachel néni macskája kaparászik, mert be akar jutni a fürdőszobába. – Inkább lesd meg Doe-t!

Prithi panaszosan felnyávog, aztán elhallgat. Megfordulok a kádban, és látom a mancsa árnyékát az ajtó alatt.

– Rendben – motyogom. – Ideje ismét munkához látni.

Gyorsan lábat öltök sellőfarok helyett, előrehajolok és kihúzom a dugót. Miközben a zöldcitrom illatú vízörvény eltűnik a lefolyóban, feltérdelek és megnyitom a csapot. Kiengedem a hajamat, oldalra fordítom a fejemet és bedugom a folyó víz alá.

A szemem sarkából látom a sötétkék csíkokat lecsorogni a kád oldalán. Kókuszsamponot nyomok a tenyerembe, és a hajamba masszírozom. Addig samponozok és öblíték, amíg a hajamból csorgó vízben a kéknek semmi nyoma nem marad.

Elzárom a csapot, és gyorsan egy puha, bolyhos törülközőt tekerrek a fejemre.

Kimászom a kádból, és egy másik törülközővel megszáritkozom. Letérdelek, felitatom a vizet a padlóról, majd a nedves törülközőt bedobom a szennyesbe.

A tükör előtt állva kiszabadítom a hajamat is, arra számítva, hogy a szokásos szőke madárfészeket látom viszont. A szokásos szőke madárfészek egyik felén azonban egy hatalmas kék folt éktelenkedik.

– Na ne! – kiáltok fel.

A jelek szerint a kalmártinta nemcsak víz-, hanem *samponálló* is. Fogom a törülközőt, és kétségbeesetten dörzsölni kezdem vele az elszíneződött tincseket. Amikor megnézem a frottírt és nem látok rajta kék nyomokat, tudom már, hogy nagy a baj. Nem jön le. A hajam tényleg elszíneződött.

És nem ám olyan menő módon. Ha csak a hajvégekről, vagy egyetlen hosszú csíkról lenne szó, kibékülnék vele. De ez egy nagy paca. A fejem bal oldalán, a hajam alsó felén. Akárhonnan nézem... kék.

Lehunyam a szemem, és veszek egy mély lélegzetet.

Három dolgot tehetek. Levágom a kék részt és hozzáigazítom a hajam többi részét, bubifrizura stílusban. Ezt azonnal elvetem. Megtanultam a leckét, amikor másodikos koromban egy elfuserált kísérlet a rövid hajjal azt eredményezte, hogy úgy néztem ki, mint egy kócos, szőke fülpálcika.

Befesthetném a hajam többi részét is, hogy egyforma legyen. Ezzel kiegyenlíthetném a dolgot, de nem vagyok elég menő a kék hajhoz. A normális frizurához is alig vagyok menő.

Vagy hagyom az egészet, és reménykedem, hogy egyszer csak kifakul.

Egyik lehetőség sem vonz. De miközben a nedves, kék és szőke hullámokat méregetem a tükörben, tudom, hogy igazából nincs választásom. Ezzel kell beélnem egy ideig.

Miaú!

– Jól van már! – csitítom a türelmetlen macskát. – Jövök!

Felöltözöm, és miután eljátszom a gondolattal – amit azonnal el is vetek –, hogy a törülközőből turbánt csavarok, amivel a kék hajat elrejthetem, kinyitom az ajtót. Prithi rám néz. Pislog néhányszor, aztán sarkon fordulva végigrohan a folyosón, egyenesen Doe szobájába.

– Ennyire gáz? – kiáltok utána.

Amikor lemegyek, felkészülök a kék hajamat cikiző megjegyzés-cunamira. Doe lesz a legkíméletlenebb, ebben biztos vagyok. Belépek a konyhába, de sehol senki. A kalmártintának semmi nyoma a fehérre festett asztallapon. Bár elmondhatnám ezt a hajamról is.

Nyilván ez lehet a magyarázata, miért hagyott fel Prithi a Doe-imádattal egy időre.

Körbefordulok, igyekszem rájönni, mi történhetett, csak hagytak valahol egy cetlit. Meg is találok a hűtőszekrényen.

A meghívók elkészültek, a hírnöksirályok már úton is vannak. Fogyizni mentünk. Nemsokára jövünk.

Xoxo

Rachel

Hogy mi van? Mindent befejezték? És már el is küldték a hírnöksirályokat a meghívókkal a királyságokba?

Nilván több időt töltöttem a kádban, mint gondoltam.

A szívdobogásom felgyorsult egy kicsit. Bízom én abban, hogy a barátaim és a családom jó munkát végeznek, de... de meg sem nézhettem az elkészült meghívókat. És ha Doe valahol rossz kifejezést használt? Ha elírta az időpontot vagy a helyet, vagy tévesen írta Dumontia királynő nevét? Jó, hát kijavította már néhány hibámat korábban, de ő sem tökéletes.

Lekapom a noteszlapot a hűtőről, és mögüle egy halványkék hírnárpapírlap hullik a padlóra.

Egy meghívó. A közepén rózsaszín szívecskés öntapadós cetli.

Nem mintha szükség lenne rá, de gondoltam, meg akarod nézni, mit írtam.

Doe. Kicsit idegesít az arroganciája, de megkönnyebbülök, hogy láthatok egy elkészült meghívót. Átfutom a nagyon hivatalosnak tűnő sorokat.

Feltétlenül számítunk megjelenésére a sellőkirályok és királynők részére összehívott királyi tanácsülésen Thalasszinia birodalmában jövő vasárnap, nyugati sellőidő szerint öt órakor. Válaszát részvételi

szándékáról szombat estig kegyeskedjen elküldeni Mangrove-nak a királyi palotába.

*Vízililiom koronahercegnő,
Thalasszinia trónörököse*

Könnybe lábad a szemem, amikor a végére érek. Tökéletes iromány, olyan, amilyennek lennie kell, pontosan olyan, amilyenre én *nem* csináltam.

Kinyílik a konyhaajtó mögöttem.

– Olyan a hangja, mintha menet közben elpotyogtatná az alkatrészeit – mondja Dosinia.

– Megy az rendesen – feleli Rachel néni. – Elvisz, ahova kell, nekem ennyi is elég.

Brody a fülcimpáját húzogatja.

– Nem bánnam, ha a hallásom megmaradna.

– Majd bekukkantok a motorházba – ajánlkozik Quince. – Lehet, hogy csak egy kilazult tömítés.

– Nem, nem az – feleli Rachel néni –, hanem a...

Esélye sincs, hogy befejezze a mondatot, mert odarohanok hozzájuk és mindannyiukat átölelem.

– Jaj már – morran fel Rachel néni.

Quince a másik oldalon karolja át őket.

– Húha, hercegnő!

– Egyszerűen – mondom, és igyekszem nem érzelmes hangot megütni – fantasztikusak vagytok.

Cuppanós csókot nyomok Doe, Shannen és Rachel néni arcára. Fura lenne Brodyt megpuszítani, akár az arcán is, Quince-t meg nem érem el, de olyan pillantást vetek rá, ami világossá teszi, hogy ennél

szenvedélyesebb csók vár rá később. Doe kiszabadítja magát az ölelésből, én meg vonakodva elengedem a többieket.

– Leginkább Dosinia érdeme – jelenti ki Shannen, aki a fagyizóból hozott táskát felteszi a pultra, és Rachel néni már szedi is elő a kanalakat és a tálkákat. – Ő mondta, hogy mit csináljunk.

Amikor megfordulok, Doe éppen a hűtő ajtaján rendezgeti át a mágneseket, Prithi a bokájához dörgölőzik, miközben az unokatestvérem sorba rendezi az étlapokat, a névjegykártyákat és a szerencsesüti-jóslatokat, amiket Rachel nénivel az évek során gyűjtöttünk. Odamegyek hozzá, megfogom a mágnest, ami alatt az üzenete volt, és a meghívót visszateszem a korábbi helyére.

– Köszönöm – mondom, átkarolom a derekát, és szorosan magamhoz húzom, akár tetszik neki, akár nem.

Doe megvonja a vállát, mintha csak semmiség lett volna.

Nos, számomra nem az. Ez az első cselekedetem trónörökösként, az első királyi kötelezettségem, és a segítsége nélkül megszenvedtem volna vele.

– Gyere – hívom, és elhúzom a hűtőszekrény elől –, együnk fagyit!

– Izé – kérdezi, miközben magam után vonszolom –, a hajad még mindig kék?

Megmerevedek a konyhaasztal előtt. Minden szem rám szegeződik, érzem. Doe pont az ilyesmire ugrik, a leghegyesebb tűt a leggyengébb pontomba szereti bökni. Felkészülök egy epés megjegyzésre.

– Majd a fagyizás után rendbe hozom neked.

Hangosan kifújom a levegőt a tüdőmből. Biztosan nem jól hallottam. Megfordulok, hogy szembenézhessek velem, a szám tátva marad, mint a kis horgászhalaké, amik várják, hogy a gyanútlan préda beússzon rajta.

– Lázás vagy? – kérdezem. Egy este már másodszor segít *önként* valakinek. Még csak haszna sincs belőle. Biztosan beteg.

– Mi van? – vág vissza, és mellettem elhaladva elfoglalja a helyét a konyhaasztalnál. – Valószínűleg nem tudom a kéket kivenni belőle, de abban biztos vagyok, hogy... – Rám néz, a kezével körkörös mozdulatot tesz, és elfintorodik. – ... javítok a helyzeten.

Mialatt Rachel néni és Shannen kiosztják a fagyis tálkákat, döb-bent pillantást vetek Quince-re. Válaszul egy mit-tudom-én-talán-megváltozott tekintetet kapok. Quince mindig hitt Dosiniában, és talán igaza van. Talán néha nekem sem ártana gyakrabban feltételez-nem róla valami jót is.

– Köszí – felelem, és leülök mellé. – Mindennek örülni fogok, amit meg tudsz tenni.

Rám sem bagózik, és hatalmas adagot lapátol a szájába az eperfa-gyiból. Soha nem vallaná be, de szerintem egy icipicit elpirul.

Quince elkapja a pillantásomat, és kacsint egyet. Ő is észreveszi.

Az unokatestvérem ma nagylelkű, és remélhetőleg a hétvégén a sellővilág uralkodói is azok lesznek.

Közelebb húzom magamhoz a zöldtea-fagyival megrakott tálkát, és belekanalazok. A kanál már félúton van a szám felé, amikor letag-lózik a felismerés. Összehívtam a királyi tanácsot. Kéréssel fordultam a Nyugat-Atlanti-óceán sellőországainak uralkodói felé, megkértem őket, hogy látogassanak el az én királyságomba, mert egy *újabb* ké-réssel szeretnék hozzájuk fordulni.

Kiszárad a szám, szinte bele kell erőltetnem a fagyit. Ha még ar-ra sem voltam képes, hogy a meghívókat egyedül kiküldjem, hogy a pikkelydíszes francba fogok én szembenézni egy rakás uralkodóval anélkül, hogy bajt okoznék?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Úgy nyelem le az olvadozó édességet, hogy az ízét nem is érzem. Azt remélem, hogy vasárnapig rátalálok azokra a szavakra, amik segítségével megtehetem, amit tenni kell. Tellin és az országa számítanak rám, nem akarok csalódást okozni nekik.